

چەر خوفه له ک

عەلی خودایی
له فارسییه وه: محهمه دئه مین شاسه نهم
(بوکان)

خه ریکی له بهر کردنی خاوییهی حه مام بوو که دهنگی
ژنه که ی بیست.

- درهنگه " زوو که.

گوتی: "ته وه هاتم."

به دهست، هه لمی ئاوینه که ی سپری. ریشی تاشیبوو.
دهرگاکه ی کرده وه.

ژنه که ی گوتی: «له خۆیدا درهنگه، خاوه خاویش
ده که ی؟ لیباسه کانتهم له سه ر ته خته که دانا وه. دوو کراس
و گۆره وی و شوورتیکیش له ساکی سه فه ردایه. پیتم وا
نه بی شتیکت که م و که سری بی. ئه گه ر ده زانی شتیکی
دیکه ت ده وی بیلێ، با دوایه پرته و بۆله نه که ی.»
له نیوه راستی دیوه که راوه ستابوو و دهستی به پرومه تی
دا ده هیتا.

- هه تا خۆت ویشک ده که یه وه... زوو که.
ده رفه تیکی زۆرت نییه. خۆت درهنگ دییه وه و ده لیبی
زوو که ناگه می، ئیستا کێ وه درهنگی خستوو ی؟
گوتی: «کێ خاوه خاوه ده کا خانم؟ ده رفه تم هه یه.»
چوه دیوی نووستن خۆی ویشک کاته وه.

- خانم! خانم! چی له بهر که م؟ کوا چاویلکه م؟
- لای میزه که یه، له پال چراکه.

له سه ر ته خته که دانیشت. کۆت و شه لۆاری خۆله میشی
و کراسی سورمه یی. دهستی برد و چاویلکه که ی له لای
چراکه هه لگرت.

- کاتژمیره که م کوانی؟

کوره که ی هات و گوتی: «من هه لمگرتوو هه بابه،
فه رموو.»

کاتژمیره که ی وه رگرت. لاقی ویشک بیوونه وه. سه ری
ویشکه وه کرد، ئۆد کلۆنی له خۆیدا و جله کانی له بهر
کرد. خاوییه که ی له سه ر ته خته که دانا.

دهنگی ژنه که ی هات: «ساز بووی؟... خاوییه که ت

له سهر ته خټه که دامه نږي. له حه مام هه ليواسه.»

کابرا، خا وليه که ی هه لگرت.

- ساز بووم. تو په له ی کوښوونه وده ی نه مشه وته. نه گهر پیت خوښ نییسه، زهنگ لیده دهم بو تاژانس، تاکسی بښیږی.

- خو م ده تبه م.

خا وليه که ی له حه مام هه لواسی. ژنه که شاله که ی له ملی کوره که ی ده پیتجا. کیفه که ی هه لگرت.

- سازی؟

- زور ده میکه سازم.

- سه رمات نه بی، میسواک و ریش تاشه که تم له ژتیر جله کانت داناوه.

چراکانی کوژانده وه.

- کلیل هه لگره با شه وی له به رده رگا نه مینیته وه.

ده رگا که ی پیته دا، سواری ماشین بوون، کوره که ده رگای حه وشه ی کرده وه. که ماشینه که چووه ده ری دهرگای پیته دا. وه ری که وتن.

ژنه گوتی: «ده رگا که ت چاک پیته دا؟»

کوره گوتی: «پیته داوه.»

ژنه گوتی: «کاره کانی سبه ینیت کرده وه هه تا له وی بوله بول نه که ی؟»

کوره گوتی: «بابه چیم بو دینی؟»

ژنه زه فته که ی هه لگرد. پیاوه که له پشت چرای سوور ویستا. چاوی له میلی بښن کرد.

- با که کم پر کرد.

- خالی ناب، شو تینیکمان نییسه بچین. نه ویش تاقه شه ویک. به م کوره وه. جه نکه ی تاقیکاری به کانیه تی.

کویمان هه به بچین؟ خو تو ش زو دیتته وه. ته نیا پی بلتی پرته و بوله نه کا. ریش تراشه که شت... وه بیرم هاته وه که پیتم گوتی: ... له کیفی سه فده که تدایه.

چرا سه وز بوو و وه ری که وتن. که گه یشتنه شاری، ژنه که گوتی: «خو په له ت نییسه. بو وا به توندی ده ری؟ خو هه لیان نه بریوی؟» پیاوه که لاقی له سهر پیدالی گازه که لابرد.

کوره گوتی: «چیم بو دینی بابه؟»

ژنه گوتی: «ههر له بیرری چی دینی چی دینی دای. چیت کرده وه هه تا شتیکت بوینی؟»

که چراکانی فرۆکه خانه وه ده رکه وتن، کوره گوتی: «بابه نه تگوت.»

ژنه گوتی: «خو ده ستور نامه که ت پیته؟»

پیاوه که گوتی: «نیوه مه یه نه ژووری. بگه ریته وه.»

ژنه که گوتی: «وه درهنگ ناکه وی؟ هیوادارم. خو برسیت نییسه؟»

کاتی گه یشتنه فرۆکه خانه پیاوه که دهنگی زه فته که ی که م کرده وه و گوتی: «گه یشتین.» ویستا. له تاریکی شه ودا روومه تی ژنه ی راموسی.

ژنه گوتی: «زوو وه ره وه.»

کوره دهستی خسته ملی باوکی.

ماشین حیساییکم بو پیته.

ژنه گوتی: «جوان چاوی لیکه، شتیکت که موکه سری نه بی.»

پیاوه گوتی: «هه موو شتیکم پیته، کاغه زه کانم هه لگرتووه. نیوه بگه ریته وه.»

دابه زی و کیفه که ی هه لگرت و به ره و ده رگای چوونه ژووره وده ی فرۆکه خانه رویشت. له و به ری شو وشه کانی هولی چاوه روانی، دهستی بو هه ردو وکیان راوه شانند. که بلیته که ی په سند کرا چو بو هولی فرین. ویستی جگه ره یه ک داگیر سیتنی. شه مچه ی پی نه بوو. دهستی که به سه ریدا هینا. هیشتا هه ر خا و بوو. دهنگی که له بلیندگووه گوتی: «مسافیره کانی فرینی ژماره ۱۱۶ ی نیسفه هان بو تاران...»

فرۆکه ی ۷۲۷ به چرا هه لکراوه کانی په نجه ره کانیه وه. «بریا چایسه کیان پی بدایه یین، چایسه کی گهرم.» له پلیکانه کان وه سهر که وت. هه ر له م ریزانه ی پیته وه... له ریزی پیته جه م، یان شه شه م بوو که دانیشت. سه نده لی خالی زور بوو. فرۆکه که له شیرازه وه هاتبوو. میوانداره که نوقلی هینا. هه لی گرت.

گوتی: «خانم روژنامه ی نه مروتان له لایه؟»

میوانداره که گوتی: «بوتان دینم.»

نوقله که ی له زاریدا سوورانند. مزر. گهرمای نیو فرۆکه و وینه یه کی ته خته تی جه مشید له روو به روویدا و پشتی به رزی سه نده لی فرۆکه، که نه و به ناسووده ییسه وه پالی پیته دابوو. چاوی قوچاند. فرۆکه به هیتواشی که وته ری. که چاوه کانی هه لیه یینا، فرۆکه به رز ببووه. به تاقه زهنگیک که لیدرا، دیتی رسته ی «پشتیننده کان بهه ستان» کوژاوه. مزرایی پاشماوه ی نوقله که ی قووت دا.

میواندار گوتی: «کا که بیوره...»

پیاوه که سه ری هه لیه یینا و گوتی: «سپاس.»

رۆژنامه...؟»

میواندار گوتی: «دهیهینم. ببوورن. ئیوه ئاغای سه لیمین؟»

گوتی: «به لئی، به لئی. بۆ خۆم.»

میواندار گوتی: «خانمیک له منی پرسی... چەند ریز له دوای ئیوهوه دانیشتون. گوتی پرسیار بکەم بزانم ئیوه سه لیمین؟»

پیاوه که گوتی: «به لئی بۆ خۆم. کئی پرسییوه؟» له جیگاکی ههستا و ههتا کوتایی فرۆکه کهی روانی. ئاشنایه کی وه بهر چاوه ههتا. گوتی: «له کوتیه؟»

میواندار گوتی: «به دوای مندا وهرن.»

پیاوه که دهستی دا کیه کهی و وه دوای میواندار وه پری کهوت. چەند ریز دواتر، له لای په نجه، ژنیک دانیشبوو، کیه کهی له سه سه نده لئی په نای خۆی دانا بوو.

میواندار گوتی: «ئه م خانم بوو.»

پیاوه که گوتی: «سپاس. سلاو خانم. من سه لیمیم.» چاوتیکی له ژنه که کرد و دوايه پیکه نی و گوتی: «زۆر سپاس. سلاو خانمی فه ره همه ند. سلاو.»

خانمی فه ره همه ند گوتی: «سلاو ئاغای سه لیمی. کهس لیره دانایشی.»

پیاوه دانیشت و گوتی: «له کوئی بووی؟»

ژنه گوتی: «تۆ له کوئی بووی؟»

پیاوه که گوتی: «من که هه موو کاتێ له ئیسفه هانم.»

- منیش هه ره له شیرازم، ئاغای سه لیمی.

پیکه نی. پیاوه که کیه دهستی کهی خۆی له سه ره لاقی دانا بوو و کیه کهی خانمی فه ره همه ندهی له سه ره کیه کهی خۆی.

- ماندوو دهی، کیه که له سه ره ئی دانی.

پیاوه گوتی: «ده ترسم له بیرم بچن، ژنه کهم زۆری راسپیری کردوم.»

هه ردوو کیان به پیکه نینه وه.

پیاوه گوتی: «له میژ سه له یه کترمان نه دیوه شه هلا.»

شه هلا گوتی: «ده دوا زده سال ده بی.»

پیاوه گوتی: «ئای پیری!» و شه هلا سه ره ری راوه شاندا. پیاوه گوتی: «تۆ نا. من خۆم ده لیم.»

شه هلا گوتی: «جیاوازیه کی نییه. چەند مندالت هه یه؟»

پیاوه که گوتی: «تاقانه یه ک. کوریک. ئه ی تۆ؟»

شه هلا گوتی: «سهی دانه. دوو کوپ و کچیک.»

پیاوه که گوتی: «ئه ی چۆن خۆت ده رباز کرد؟»

گوتی: «دایکم نه خو شه. که سه له لا نییه. برا گه وه که شم حوسین، عه مه لیاتی دیسکی هه یه و... به کورتی تیکه ولتیکه یه. مۆله تی مه جبووریم وه رگرتووه. منداله کانم سپاردوو به مو حسین و گوتم ده چمه لای دایکم. چەند رۆژی ده مینمه وه و ده گه رتیمه وه.»

میواندار به کالیسکه که یه وه هات.

- چای ده خۆنه وه؟

شه هلا گوتی: «هه لبه ت.» چه که مه جه کیان کرده وه. پیاوه په رداخه نایلونییه کیان هه لگرت و له سه ره میتزه که ی دانان. دوايه که وچک و قه نده پاکه تییه کان. چاییه که گه رم بوو. پیاوه گوتی: «چه ندهم ئیشتیا له چایی بوو!؟» ژنه که گوتی: «دلیم به رایب ئه وه ی دده له م سه فه ره دا شتیکم بۆ پیش بی.»

چاییه که یان بی قه ند خوارده وه. پیاوه که په رداخه نایلونییه کیان له نیتو یه ک خست. دهنگی تاقه زهنگی «پشتینده کان به سه تنه وه» هات. میواندار په رداخه کیان کو کرده وه و سه ره میواندار گوتی سه فه ریکی خوش بۆ مسافیره کان به ئاوات ده خوازم.

کاتێ فرۆکه که له سه ره هیل و یستا، پیاوه که هه ستاو له پیره وی نیوان سه ندلییه کان راوتیستا و رتیگای بۆ شه هلا کرده وه پیش که ویت. که له پلیکانه کان هاتنه خوار، کابرا گوتی: «حه تمه نه چه مه دانیتکی زه لام.»

شه هلا گوتی: «به په له ی؟»

کابرا گوتی: «نا.»

کابرا به دهستی یک چه مه دانه که ی شه هلا ی هه لگرت و به وی دی کیه سه فه ریه که ی خۆی. که له فرۆکه خانه هاتنه ده ری، پرسی: «که سه ی به دووتا دی؟»

- نا، کهس نایه ت.

کابرا گوتی: «ده تگه یه نم.»

شۆفی تاکسی فرۆکه خانه چه مه دانه که ی وه رگرت و له سندووقی دواوه ی ماشینی خست.

کابرا گوتی: «مالی دایکت هه ره له شوینه ی جارانه؟»

شه هلا گوتی: «هه ره له ویتیه.»

به شۆفیره که ی گوت: «له پیشدا خانم بگه یه نه، دوايه من به ره بۆ هوتیلیک.»

پاشان نیشانییه که ی گوت.

شه هلا گوتی: «هوتیل بۆ؟»

کابرا پیکه نی. شۆفیری تاکسیش له ئاوتینه که وه

چاویکی لی کردن. شهقامه کان چۆل بوون و تاک و تهرا چرای دووکانه کان هه لکرا بوون.

کابرا گوتی: «برسیت نییه؟ ده کرئ هه له م ده و روبه ره شتیکی بخۆین.»

شه هلا گوتی: «نا. دایکم چاوه ریمه. ده بی هه رکه گه یشتمه شیراز ته له فۆنی بو بکه م بلیم گه یشتوم.»

چیشتم بو منداله کان دروست ده کرد، بریکم خوارد.»

کابرا گوتی: «ئیسیتاش پیاسه ده که ی؟»

شه هلا گوتی: «جار جاره»

کابرا ویستی جگه ره یه ک داگیرسینی. پاکه تی جگه ره که ی ده رهینا. کردییه وه.

- ده کیشی شه هلا؟

شه هلا گوتی: «نا. تا که نگی له تاران ده بی؟»

کابرا گوتی: «دوو رۆژ. زوو ده گه ریمه وه. بو کاری ئیداری هاتوم. ده بی له م ئیداره وه بو ئه و ئیداره هه لیم.»

شه هلا گوتی: «تکایه بچۆ نیو ئه م کۆلانه. بریک پیشتر. لای ئه و ماشینه سووره. به لئ ئیره یه.

گه یشتین.»

کابرا ده رگا که ی کرده وه شه هلا دابه زی. شو فیر چه مه دانه که ی هه لگرت.

کابرا گوتی: «سلاویان بگه یه نه. به دیتنت... زۆر...»

شه هلا گوتی: «منیش هه روا. زۆرتر. با بچینه سه ری.»

کابرا چه مه دانه که ی له شو فیری تاکسی وه رگرت و بو لای ده رگا که چوون.

- مزاحیمت نابم. دوا ی ئه م هه مووه ساله پیم خوشه دایکت ببینم، به لام ده رفه ت که مه. گه رچی من سه یینئ

ئیوارئ پاش ئه وه ی به یانییه که ی له تاران هه لات هه لاته که م ته واو بوو، بیکار ده بم. بیجگه له وه تو

ده ته وی ته له فۆن بکه ی. منیش هه ره ده بی زهنگی لی بده م. هه لته ئیستا ژنه که م له مال نییه.

شه هلا گوتی: «له کوئییه؟»

کابرا گوتی: «کۆبوونه وه یان هه یه. شه ره چه قه ده که ن.»

شه هلا گوتی: «ئیمه ش ئه مشه و چه قه چه ق ده که ی.»

شو فیره که له نیو تاکسیه که دانیشتبوو و چاوی لی ده کردن.

شه هلا گوتی: «باشه زهنگ لیده.»

کابرا گوتی: «برئ درهنگتر.» دوا یه به هیواشی گوتی: «با سه ی شه و پیکه وه شبو بخۆین.»

شه هلا گوتی: «حه تمه ن. تو ش نه تگوتبایه، خۆم بانگه یشتم ده کردی. زهنگم بو لیده»

ژماره ته له فۆنه که یگوت و کابراش نووسی، چاویلکه که ی له چاوی کرده وه. شه هلا له زهنگی ماله که ی

دا و گوتی: «ئیدی برۆ.»

کابرا سواری تاکسی بوو. تاکسییه که دهوری لیدا و کابرا دیتی ده رگا که کراوه و شه هلا پییرئیتیکی له نامیز

گرت. کابرا بو خودا حافیزی دهستی راوه شاندا، به لام شه هلا نه یدی.

شو فیری تاکسیه که، هه م له م ده و روبه رانه هوتیلیکی نیشان دا. کابرا گوتی: «ئیره ته واوه.»

ژووریتیکی روو له شه قامی گرت، به هاره خه ویکی چکۆله ی هه بوو. به هاره خه وه که کورسی راحه تی لی بوو.

دانیشتم. ویستی زهنگ بو مالی لیدا. زوو بوو. ویستی زهنگ بو شه هلا لیدا. زوو بوو. هه ستا و چوو ده یه که.

کیفی سه فه ره که ی کرده وه. ویستی جله کانی هه لئووسی. تاقه تی نه بوو. ویستی بیرله شه هلا بکاته وه. گه راوه

به هاره خه وه که. کزه بایه کی سارد له روومه تی ددا. له سه ر سه نده لئیه که دانیشتم. دیتی له نهومی دوا زده یه می

هوتیل، به تنیا له سه ر سه نده لی دانیشتبوو. چاوی به ماشینه کان که وت و چراکانی شه قام و بریک دوورتر

چه رخوفه له کی گه وره ی شاری یاری که چراکانی هه لده بوون و ده کوژانه وه.

به یانی رۆژی دوا یی که له خه و هه ستا، دیتی ده رگای به هاره خه وه که کراوه ته وه. کیفی سه فه ره که ی له سه ر

ته خته که وه که وتبووه سه ر مووکیتی نیو دیوه که و بلاو ببوو. خو شی به کۆته وه له سه ر ته خته که خه وتبوو.

هه ستا. وه درهنگی که وتبوو. هه ره له و سه ره وه داوا ی کرد ماشینیکی بو بیتن.

کیفه که ی هه لگرت و به ریشی نه تا شراوه وه سواری ئاسانسۆر بوو و هاته خوارئ. وه بییری هاته وه هیشتا

زهنگی بو ئیسفه هان لی نه داوه: «دوا یه لئی دده م.»

له نزیک ده رگای هوتیل، ماشینه که ی دیت. به شو فیره که ی گوت: «ئیسیتا دیم.» تامی زاری ویشک و

ناخۆش بوو.

- به پتوه چاییه ک ده خۆم. زوو دیم.

چوو چه یشتخانه و گوتی: «چایی. چایی.»

چاییه گه رمه که ی به په له هه لئوورا ند و رۆیشت.

بیخه نه سه ر حیسابی دیوی... من سه لیمیم.

پاشان لهم دیو بۆ ئەو دیو. لهم ئیداره بۆ ئەو ئیداره. کیفه‌که‌ی ده‌کرده‌وه و به‌دوای کاغه‌زه‌کاندا ده‌گه‌را. - ئەوه‌تانێ.

دوايه هه‌ر شه‌قام بوو و پشتی چراسووره‌کان. ماشین حیسابه‌که‌ی وه‌بیره‌ته‌وه. له‌ پلێکانه‌کان ده‌چووه سه‌رێ. له‌ دوا‌ییدا له‌ گه‌ل شۆفیره‌که‌ له‌ یه‌کێ له‌ پیتزا فرۆشیه‌کانی شه‌قامی ویلا نانی خوارد.

به‌ شۆفیره‌که‌ی گوت: «پێم وا نه‌بوو ئەم هه‌موو هه‌لات هه‌لاته‌م ده‌بێ... ماشین حیسابیکم ده‌وێ. هه‌لبه‌ت له‌ ئیسفهانیش هه‌یه، به‌لام کوره‌که‌م داوای کردووه. ده‌بێ بیکرم». بری ر‌اوه‌ستا. دوايه گوتی: «ده‌بێ بۆ ژنه‌که‌شم بکرم». پاشان له‌ به‌ر خۆیه‌وه گوتی: «بریا شه‌هلاش لی‌ره‌بوایه».

شۆفیر گوتی: «شه‌پ هه‌لینیته‌وه له‌ ماشین حیساب ده‌که‌وێ کا‌که. ده‌ته‌مه شۆتینکی باش. دلنیا به». پیاو گوتی: «دویشه‌و هاتووم». دوايه بیری کرده‌وه به‌ شۆفیره‌که‌ چی؟! شۆفیر گوتی: «به‌ته‌نیا هاتووی؟»

کابرا هه‌یچی نه‌گوت. چراکانی پیتزا فرۆشیه‌که‌ رووناکیان که‌م بوو.

شۆفیره‌که‌ گوتی: «لی‌ره به‌جیتی ئاو‌جۆی کارخانه، هه‌ی ده‌ست‌کردیشیان هه‌یه. ئاو‌جۆی تورکیه‌شی لی‌یه». کابرا گوتی: «ده‌ی...»

شۆفیره‌که‌ گوتی: «ئه‌گه‌ر کاری ئیداریت ماوه با برۆین، ده‌نا بچین به‌دوای ماشین حیساب بکه‌وین». له‌ پیتزا فرۆشیه‌که‌ هاتنه‌ ده‌رێ.

شۆفیره‌که‌ گوتی: «ده‌ستت خۆش بێ». کابرا گوتی: «شایانی ئێوه‌ی نییه». سواری ماشینه‌که‌ بوون و وه‌رێ که‌وتن.

شۆفیره‌که‌ گوتی: «حه‌مه‌ن عه‌ترێ، پارچه‌بێ، شتیکی وا بۆ خانمه‌که‌ت ده‌کری». کابرا گوتی: «ده‌یکرم».

که‌ گه‌یشتنه‌وه هوتیل، کابرا سه‌ی ماشین حیسابی کړی‌بوو. بۆ ژنه‌که‌شی شووشه‌یه‌ک عه‌تر. خوداحافیزی کرد و چووه‌ دیوه‌که‌ی خۆی. به‌سته‌کان

وکیفه‌که‌ی له‌سه‌ر میزه‌که‌ی په‌نای ئاوینه‌که‌ دانا. که‌وشه‌کانی دا‌که‌ند «خۆی رووت کرده‌وه» یه‌کسه‌ر بۆ حه‌مام ئاوێکی به‌خۆیدا کرد و هات له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی درێژ بوو.

سه‌عات حه‌وت له‌خه‌و هه‌ستا. ئیواره‌ بوو. ژماره ته‌له‌فۆنه‌که‌ی دیته‌وه.

گوشیه‌که‌ی هه‌لگرت و ژماره‌ی شه‌هلا‌ی گرت. که‌ ده‌نگی شه‌هلا‌ی بیست، گوتی: «شه‌هلا، منم. ببوره دره‌نگ زه‌نگم لێدا».

کابرا گوتی: «سازی؟». شه‌هلا گوتی: «سازم، به‌لام دا‌یکم زۆر ناسا‌غه». کابرا گوتی: «یانێ...؟!» بێده‌نگ بوو.

شه‌هلا گوتی: «دیم، به‌لام ده‌بێ زوو بگه‌ریمه‌وه». شه‌هلا گوتی: «ئه‌لۆ... ئه‌لۆ؟» کابرا گوتی: «باشه. دیم به‌ شۆتیندا. نیوسه‌عاتی

دیکه». شه‌هلا گوتی: «سازم. سه‌رچاوم». گوشیه‌که‌ی دانا. هه‌ستا. چووه به‌ر ئاوینه‌که‌.

کراسه‌که‌ی لۆ‌چاوی بوو. ریش به‌ رۆژتیک روخساری ره‌ش دا‌گه‌راند‌بوو. قژی ئالۆز و پلۆز. سه‌رو‌چاوی شۆرد و قژی دا‌هینا. برۆسی ده‌ویست. که‌وشه‌کانی له‌لای

ده‌رگا‌که‌ دیته‌وه و له‌پێی کرد. وه‌بیری هات‌وه هه‌شتا زه‌نگی بۆ ئیسفهان لێ نه‌دا‌وه. گه‌راوه گوشیه‌که‌ی هه‌لگرت و ژماره‌که‌یدا. که‌ ده‌نگی ژنه‌ی بیست.

چاوێکی له‌ ئاوینه‌ کرد. گوتی: «سلاو. دوینێ شه‌و خۆشتان ر‌ابوارد؟» ژنه‌که‌ گوتی: «وا دیاره تۆ خۆشترت ر‌ابواردووه. ئه‌وه

له‌کو‌تیی؟» کابرا گوتی: «زۆر باش گه‌یشتم. لی‌ره‌م. دویشه‌و زوو خه‌وتم. ئه‌مه‌رۆش هه‌ر هه‌لاتووم، ویستم به‌یانی زه‌نگ لێ

ده‌م، گوتم ر‌ه‌نگه‌ خه‌وتبیتێ». ژنه‌ گوتی: «تانه‌م لێ ده‌ده‌ی؟ خه‌وتبیتێ. خه‌وتبیتێ». کابرا تا‌قه‌تی نه‌بوو. گوشیه‌که‌ی دانا. ئه‌گه‌ر دوا‌یی

پرسیاری کرد، ده‌لیم ته‌له‌فۆنه‌که‌ که‌ هه‌ل‌ب‌را. ته‌له‌فۆن‌چی هه‌ر‌چی کردی و ک‌راندی نه‌یتوانی ژماره‌که‌ بگ‌ریته‌وه. بۆ ئه‌وه‌نده به‌ ته‌له‌فۆن قسه‌ ده‌که‌ی؟» کو‌ته‌که‌ی له‌به‌ر کرد و

له‌دیوه‌که‌ چووه‌ ده‌رێ. ئه‌گه‌ر له‌ده‌رگا‌ی دا، هه‌ر ده‌تگوت شه‌هلا له‌پشت ده‌رگا‌یه. ک‌ردی‌یه‌وه. کابرا پێکه‌نی. گوتی: «چ زووا!»

سوار بوون. کابرا گوتی: «ده‌ی بۆ کو‌ی بچین خانگی فه‌ره‌هه‌مه‌ند؟» شه‌هلا گوتی: «شۆتین هه‌ر لهم ده‌ور و به‌رانه».

چوون بۆ چیشتهخانهیهک ههر لهه دهوور و بهرانه
چیشتهخانهکه تاریک نهبوو.

شههلا گوتی: «زۆر روونه. با له نزیک پهنجهره
دانیشین».

دانیشتن. شههلا له پهنجهرهکهوه چاوی لهدهری دهکرد
«گولفرۆشییهکهی ئهوبهری شهقام و بهستهنی فرۆشی
پهناى گولفرۆشییهکه. گوتی: «ئهزقهزا ههمیشه لیڤه
گولم دهکړی. ههر که دهرگای دووکانهکه ده کردهوه،
زهنگی سهردهرگاکه، تهقهی لئ هه لدهستا. دیگ دینگ.
سروهیهکی فیتک بهبۆنی گولوه، زۆرتربش گولئ مرهه،
روخسارتی باوهشین دهکرد. له بیرته؟ ئه و بهستهنی
فرۆشییهش ههمیشه ولوله و توتشکی له پال
بهستهنبیه که دادنا».

کابرا گوتی: «چی دهخۆی؟»

شههلا گوتی: «ههر شتی بی».

کابرا گوتی: «دهلین ئیڤه ئاوجۆی تورکیه شی لییه».

شههلا پیکه نی.

کاتئ چیشتهکه یان داوا کرد، کابرا گوتی: «قسه ی
موحسینم بۆ بکه. ته له فۆنت کرد؟»

شههلا گوتی: «باش نییه. هه موو شتی تیکه ل و
پیکه ل بووه. زهنگم لیدا. گوتیان زوو وهره. دوا
نیوهرۆش ته له فۆنت کرد. ئارمان له گه ل سه هه ند شه ری
کردبوو، موحسینیش له گه ل ههردووکیان. کچه که شم
قسه ی له گه ل نه کردم. لیم زیز بووه. وهک سهگ به سهر و
گوتلای که کتردا ده پرژیتن. ئارمان نۆبه ره مه، دوايه
کچه که مه، سه هه ندیش پاشه به ره یه».

کابرا گوتی: «ئه ری...» قسه که ی خوارده وه.

شههلا گوتی: «چی؟»

کابرا گوتی: «ویستم... یانی کوره کهم داواى ماشین
حیسابی کردبوو. من سییانم کړی. دووان بۆ کوره کانی
تۆ، به لام... به لام ئه و نه دم په له کرد له بیرم چوو».

شههلا گوتی: «بۆ کوره کانی من؟ من ئه وانم ههر له بیر
نه بوو. دویشه و په رۆشی دایکم بووم».

چیشتیان هیتا.

کابرا گوتی: «منیش له به هاره خه وی هوتیل دانیستم و
بیرم کرده وه. هه تا... ئه وه ی که...»

شههلا گوتی: «بیرت له چی ده کرده وه؟»

میهران گوتی: «چووزانم... وهک بلین بۆ نمونه
سهردهمی له مه و بهر... بۆ نمونه ده پاژده سال پیشتر

بیرمان له چی ده کرده وه، یان چووزانم بۆچی... به لام ئه مرۆ
ریشم نه تاشی. نازانم. وهک تۆ که ئه مرۆ...»

شههلا گوتی: «ئه مرۆ لای دایکم ههر باسی تۆم کرد».

میهران گوتی: «دویشه و له به هاره خه وه که وه
چه رخه وه که کیتکم دی چراکانی ههر هه لده بوون و
ده کوژانه وه».

شههلا پیکه نی و گوتی: «تۆش هاتووی ماشین
حیسابت بۆ کوره کانی من کړیوه».

میهران گوتی: «ئیستاش پیاسه ده که یته؟ بۆ نانه کهت
ناخۆی؟»

شههلا گوتی: «تۆ چی؟»

میهران گوتی: «وهک سه گی بی سووتا و وام، ههر له
هه لات هه لات دام هه تا دوو که سی دیکه ش به دواى خۆمدا
بینم».

شههلا گوتی: «من ده بی چوار کهس به دووی خۆمدا
بینم. دواى له نا کاودا هه موویان بهردهم و بیم بۆ ئیڤه و
که سییک بۆ مردن ساز بکه م، مه لافه کانی بگۆرم،
حه مامی دم، قژی دایبیم و کاتئ حه به کانی ده ده من،
وه بیرم بیته وه مخابن ئه وه دایکه م. چه نده پیر بووه.

دوايه ش باسی تۆی له لا بکه م و دایکم پرسسیار بکات
ئیستا خه ریکی چیه؟ زیندووه؟ منیش بلیم به لئ، بۆ
نه بی؟ شه ویش که هاتمه وه، دایکم لای ته له فیز یۆنه که
دانیشتی و پرسسیار بکا خۆشت رابوارد؟ منیش بلیم
به لئ «قسه مان کرد» پیکه نین «که وتینه بیری سالانی
که دهستی یه کترمان ده گرت و له ژیر باراندا پیاسه مان
ده کرد»، یان کاتئ له م گولفرۆشییه وه تیپه رین. گولمان
ده کړی».

میهران گوتی: «خانمی فه ره هه مند، ساردی کرد».

شههلا سه ری داخست. گوتی: «گولفرۆشییه کانی
شیراز قهت فیتک نین».

میهران گوتی: «ئه مرۆ ههر پیم کرا له م دیو بچم بۆ ئه
دیو».

شههلا گوتی: «ژن و منداله کهت خۆش ده وی؟»

میهران گوتی: «تۆ چی؟»

شههلا گوتی: «به لئ پیی راهاتووم. بومه ته کابانیکى
ته واو. گسک لیدان، قاپشتن، ئیوارانه رینوس به میان،
زانست پرسینه وه له وی دیکه، شیو ساز کردن بۆ موحسین
که شه وان هه ر دیته وه له به رانبه ر ته له فیز یۆنه که درێژ
ده بی و دواى شیو خواردن، دهنگی پرخه پرخی حه وت

گه رهک دهر وا. ئیستا که زور ده بولینم. بری شهبان به ماشین ده گه ریتین. له نیسو ماشیندا، پیستزایهک، همبهر گه ریتیک ده خوین. سهرتاسه ری بلواره کان ده گه ریتین و ده خوینینه وه هه تا یه کی له منداله کان ده لی باب به بگه ریتینه وه، ته له فیزین فیلمی هه یه. ده گه ریتینه وه. چایی ساز ده که م. ده یخوینینه وه. منداله کان ده خه ون و منیش ئیسکانه کان ده شووم. ئاو ده که مه کتربیه که و له سهر کوره که ی داده نیتیم، له بهر ئه وه ی به یانی که مو حسین له خه وه هستا، گری بداتی. دوا به چراکان ده کوژینمه وه و ده خه وم. وهک هه موو که سی بریتیک یه کتری هه لده گلو فین. پاشان هه لده ستم سهر ریکی دیوی منداله کان ده دم، په توکانیان به سهر دا ده ده مه وه و ئیدی ده خه وم. هه تا ئه وکاته، مو حسین خه ون به حه وت پاشا وه ده بین»

میهران گوتی: «نانه که ت بوو به ده می مردوو». پاکه تی جگه ره که ی دهرهینا و خو لقی شه هلا ی کرد. شه هلا گوتی: «ناکیشم. له بیرت چۆته وه؟»

میهران جگه ره یه کی هه لگرت. بو شه مچه گه را. خزمه تکاره که هات و فه نده کی بو هه لکرد.

شه هلا گوتی: «تو چی ده که ی؟»

میهران گوتی: «منیش.. چی بلیم. وهک مو حسین، یان وهک خووم. باسی نه که یین. به دیتنت زور... زور گه شامه وه».

شه هلا گوتی: «کای کوژمان به با کرد».

کاتی له چیشته خانه که هاتنه دهری، شه هلا گوتی: «با بگه ریتینه وه. دایکم چاوه ریتیه. پیم گوتیوو زوو دیمه وه».

میهران گوتی: پیم خو ش بوو پیکه وه پیاسه بکه یین، به سته نی بخوین، هه تا به رده رگای مالتی».

شه هلا گوتی: «به تاکسی ده رۆین».

میهران گوتی: «خو چه ند شه قاو زیاتر نییه».

شه هلا گوتی: «دره نگه. حه قه ن منداله کانیش ته له فۆنیان کردوو. مو حسین دل له دوا ده بی. دل نیام».

میهران گوتی: «باشه» دوا به تاکسی راگرت.

که گه یشتنه مالتی، دابه زین.

شه هلا گوتی: «پتویستی نه ده کرد دابه زی. تو پرۆ. ماندووی».

میهران گوتی: «به پییان ده گه ریمه وه».

شه هلا ویستی له زه نکه که بدا. کابرا گوتی: «من لیبی ده ده م». و دهستی شه هلا ی گرت. میهران گوتی: «بریا

پیکه وه سواری چه رخوفه له ک بوا به یین».

ژنه که له زهنگی دا و دایکی گوتی: «کتیه؟»

- دایه منم.

به کابرا ی گوت: «خود احافیز ئاغای سه لیمی. خو دیتت، دایکم هیشتا نه مردوو و منیش زورم نار هه تی ویردانی نییه».

کابرا هیچی نه گوت. ته نیا دهنگی دهر گاه ی بیست. گیرفانه کانی بو دیتنه وه ی جگه ره پشکنی.

هه رکه گه یشته هوتیل خه وت و به یانی له بهر سه رما به خه بهر هاته وه. دهر گای به هاره خه وه که ی پیوه نه دابوو.

په رده کان ده لهرانه وه. ده بوو کاتر میتری ده سواری فرۆکه بیت و بگه ریتیه وه. خو ی شت. ریشی تاشی و دوا به

کراسیکی ده هینا و له بهری کرد. گۆزه و بییه که ی گۆری و دوا به کراس و گۆزه و بییه کانی دیکه ی له کیفه که ی نا.

له بهر ئاوینه قژی داهینا و چوو به هاره خه وه که. به یانی، دهستی به سهر ولاتا دگر تبوو. ماشینه کان به دوا ی یه کدا

ریزیان به سستبوو. چه رخوفه له کی ئاسنین له دووره وه دیار بوو. نه ده سو را. دهر گای به هاره خه وه که ی پیوه دا. شووشه

عه تر و ماشین حیسابه که ی خسته کیفه که به وه و دوو ماشین حیسابه که ی دیکه ی له سهر میتری ئاوینه دانا بو

پیش خزمه ته کان.

له ئاوینه ی ئاسانسۆره که له خو ی روانی. ماشین له بهر دهرگا راهه ستا بوو. گوتی: «ئیسنا دیم». دوا به

رۆیشت هه تا پوولی هوتیل بدا.

سهرچاوه:

تمام زمستان مرا گرم کن، علی خدایی، نشر مرکز، چاپ دوم،

۱۳۷۹.